

Krvavý rok

David Urban

Martin se pod náparem bolesti ohnul, chytil se za břicho a z ruky mu vypadla černá pistole. Se zaduněním bouchla o dřevěné parkety podkrovního bytu v Karlíně a namířila hlavní k jeho nohám. Před očima se mu zatmělo. Snažil se bolest rozdýchat. Tento týden se mu to stalo již poněkolikáté. Lékař říkal, že se to bude stupňovat a zhoršovat. Měl pravdu. Obdržel silné tlumicí léky, ale dnes si je vzít nemohl. Alespoň ne před splněním úkolu. Teď se musí vzpamatovat, všechno uklidit a odejít. Potom spolkně několik spásonosných prášků.

Dýchal zhluboka a snažil se zklidnit. Bolest ustupovala a zrak se pozvolna zaostřoval. Zaposlouchal se do městského ruchu. Všude vládl klid. V dálce se ozývalo troubení vozidel a z nedalekého hřiště dětský křik. Posadil se do křesla s červeným potahem a vyčkával. Křeslo se zhouplo dozadu. Jsem jak Vladko z reality show Vyvolení, došlo mu, když se přistihl, že se v křesle kolébá. Nechal toho a v mysli se probral úkoly, které ho čekaly. Jeho zrak upoutal pohyb za oknem. Na parapet se s třepotáním křídel posadil šedobílý holub a začal si po něm vykračovat. V dálce se na obzoru tyčila mohutná socha vojevůdce Jana Žižky z Trocnova.

Rozhlédl se po místnosti. Musí to tu pořádně prohledat, třeba najde něco, co později využije. Nikdo mu nemohl vyčítat, že si po splnění úkolu nechá něco pro sebe. Stejně by to nikdo nezjistil a svému zaměstnavateli o tom vyprávět nebude. Nebyl to žádný fetiš nebo suvenýr, kdepak, to ho nezajímalo. Nepotřeboval upomínky na lidi, které navštívil. Zbraně, peníze, léky a drogy se mohly hodit. Občas si vzal něco, co se mu v plnění dalšího úkolu hodilo, většinou jako podstrčený důkaz pro policii, aby ji svedl ze správné cesty.

Bolest konečně pominula. Sehnul se pro pistoli a vložil ji do pouzdra na opasku. Došel k sedačce naproti křeslu, ze země u její pravé nohy zdvihl jedinou vystřelenou nábojnici a schoval do kapsy. Zadíval se na mrtvolu třicetiletého drogového dealera. Nohy v sepraných džínách měl natažené a opřený pololežel tak, jak jeho mrtvé tělo dopadlo naznak. Bílou zeď nad ním hyzdila díra v omítce, obklopená krvavým flekem se zbytky mozku. Tekutina v několika malých čůrkách stékala za sedačku. Dealerovo bílé tričko s vyobrazením smějícího se smajlíka se Martinovi pošklebovalo do obličeje. Nikomu jinému v místnosti do smíchu nebylo. Obličej měl muž překrytý polštářem s očouzenou dírou uprostřed.

Martin se odhodlaně nadechl a dal se do práce. V gumových rukavicích prošacoval kapsy kalhot mrtvého. Pouzdro s doklady mu potvrdilo totožnost muže, kterou znal z mailu. V další kapse našel peněženku s kreditkou, penězi a fotografiemi několika osob. Novopečení pozůstali. Vzal si většinu bankovek, ale úměrnou část v peněženke ponechal. Chtěl, aby to vypadalo, že se nic neztratilo a mladík víc hotovosti neměl. Peněženku i pouzdro vrátil na své místo. Zadní kapsy prohmatával z boku, aby s mrtvolou zbytečně nehýbal. Nadzvedl prostřelený polštář a prohlédl si obličej muže. Stále se podobal fotografii v občance. Podobu muže trochu kazila díra v levém oku a na tvář pomalu vytékající krev s mozkomíšním mokem. Vytáhl mobil a obličej mrtvého vyfotil. Nebyl to příliš hezký pohled a někomu by se z něho mohlo udělat špatně. Při své práci vídal mrtvolu často, avšak častěji při svém přivýdělkem. S ním to nic nedělalo. Zvykl si. Nechtěl, aby se prvnímu návštěvníkovi udělalo zle, tak na zničený obličej zase položil polštář.

Postupně zkušeně prohledal zbytek bytu, až konečně našel něco zajímavého. V troubě mladík schovával tablety extáze a sáčky bílé krystalické látky, zřejmě pervitinu. Lednice a mrazák ho zklamaly - skrývaly jen zbytky starých jídel. V šuplíku komody si vzal několik krabiček Rohypnolu, který se pro jeho práci hodil. Prohlídku skončil na záchodě, kde se zjevně delší dobu neuklízelo. *Strašná nedbalost*, pomyslel si, když si všiml, že špína a prach na víku od splachovací nádrže byla na několika místech smáznuta. Nadzvedl poklop a potěšeně se usmál. Další divák amerických krimináleků, který si věci schovává na záchodě. Spláchl a než se voda v nádrže začala plnit, vytáhl svazek bankovek zabalených v plastovém sáčku. Dobrý bonus.

Vrátil se do pokoje a přehlédl celý prostor. Nevěřil, že by tu někdy někdo sbíral pachové stopy, ale věděl, že nemá cenu zbytečně riskovat. Posypal podlahu a křeslo připraveným práškem, který zamezí identifikaci jeho pachu. Ničeho jiného se nedotýkal, celou dobu měl navlečené gumové rukavice, takže otisky ani stopy DNA tu pražská mordparta nenajde. Otázkou je, za jak dlouho mrtvolu někdo objeví. Po týdnu v tomhle slunečném počasí začne rychle hnit a pak hrozí, že by protekla o patro níž. Žádní sousedi na patře nebydli, což si předem zjistil. Chvilí potrvá, než mrtvolný zápach pronikne do zbytku domu. Třeba mrtvolu nikdo měsíce nenajde, ale tomu moc nevěřil. Trochu tu dobu prodlouží, rozhodl se a dokořán otevřel okno. Hřadující holub se vylekal a odletěl. „Jen se klidně vrať a vezmi kamarády, budeš tady mít žrádlo,“ zašeptal potichu k odlétajícímu ptáku.

Znovu si prohlédl scénu vraždy, vše vypadalo v pořádku, uklizeno. Vykročil k východu a ve dveřích pokoje se zarazil, když jeho pohled zavadil o krvavou skvrnu nad

sedačkou. *Jsem blbec, málem bych zapomněl*, zanađával si v duchu, když mu došlo, co málem přehlédl. Vrátil se k sedačce, vytáhl nožík a opatrně ze zdi vydloubl vystřelenou kulku. Byla pořád identifikovatelná, nezničená a v některých místech obalena zbytky tkání mrtvého mladíka. Uložil ji do plastového sáčku. Teď už byl se svojí prací spokojen.

Vyšel z bytu, potichu zabouchl a pohlédl dolů na točité schodiště. Chodba domu zela prázdnotou. Seběhl dolů a klidným krokem vyšel na ulici. Kamery v okolí nebyly, to si prověřil, než sem přišel. Nemusel se strachovat. Nikdy by nikdo neměl zjistit, že v tom domě byl. Aspoň v to doufal. Sundal si gumové rukavice a v dostatečné vzdálenosti od dealerova bytu je zahodil do popelnice. Vytáhl mobilní telefon a odeslal zprávu o vykonání práce. Na důkaz připojil fotografii mrtvého. Doručeno. Rozebral mobil, rozlomil sim kartu a spolu s vystřelenou nábojnicí ji zahodil do kanálu, kolem kterého procházel. Části mobilu se postupně zbavil v popelnicích.

Spokojeně se posadil na lavičku uprostřed Karlínského náměstí a pozoroval chodce. Byl slunný jarní den a nádherné teplé počasí vyhnalo lidi o polední pauze na procházku nebo cigaretu do parku. Moc vydařený den, jen kdyby ho netrápily ty stupňující se bolesti v břiše. Spolu s dalším začínajícím záchvatem ucítil vibraci mobilu, oznamující příchozí textovku.

Tak to má být, na starého mafiána je spolehnoutí, konstatoval v duchu, když si přečetl zprávu ze své banky. Na účet byla připsána dohodnutá částka. Další peníze do budoucnosti, budoucnosti jeho dětí, budoucnosti bez něj. Ještě nutně potřebuje pár kontraktů, aby rodinu zaopatřil. Doktor mu nedával moc času a on čím dál víc cítil, jak ho jeho síla a zdraví opouští. Vhodil si do úst několik prášků proti bolesti, nasucho polkl a vyčkával. Stihl to včas, léky bolest utlumily.

Zvon na věži kostela odbíjel poledne. Jeho pauza na oběd skončila. Zvedl se z lavičky a zamířil tunelem na Žižkov, zpátky do kanceláře. Po čtvrt hodině rychlé chůze vešel do tmavé recepcce domu ve staré zástavbě. Pokynul tlusté vrátné, která mu v odpověď něco zabručela. Netušil co, ale nejspíš nějaký nesmysl, nikdy z ní nevypadlo nic rozumného. Nepochopil, proč takové senilní lidi někdo zaměstnává. Vytáhl služební průkaz policie s odznakem kriminálky a otevřel si vstupní dveře. Vyběhl dvě patra a za chvíli se posadil za stůl ve své kanceláři.

„Kdes byl, že jsi s námi nešel na oběd?“ zeptala se ho od vedlejšího stolu mladá sympatická žena s tmavými vlasy po ramena. Byla oblečena v těsných modrých džínách, které pěkně obtahovaly její zadek, a ve volném žlutém tričku s krátkým rukávem,

prozrazujícím, že nemá podprsenu. Nevypadala jako typická policistka, ale pistole na opasku a připnutý odznak kriminální policie, to potvrzoval.

„Bylo mi nějak blbě od žaludku, tak jsem se šel místo oběda projít. Prošel jsem celou Parukářku, bylo tam hezky. Jen ti děti ze školek tam strašně moc řvou. Výhled na Prahu je ale vynikající,“ zalhal jí s úsměvem, „něco nového?“

„Nic. Dostal jsi nový spis. Zatykač na nějakého cikána z Kobylis. Mrkni na to a zítra ho můžeme zkusit chytit. Chybí nám pár zatčených, tak ať nás šéf neseřve.“

„Jo, kouknu na to. Ještě máme čas. Těch pár lidí chytíme vždycky a limit splníme, neboj. Dělán pátrače už patnáct let, tak to vím,“ uklidnil Martin kolegyni.

„Máš recht, důchodče,“ souhlasila a položila před něj spis. Podíval se na několik potištěných listů a poděkoval.

„Vypadáš fakt blbě. Nechcípneš mi tady?“ zavtipkovala Lenka a její hnědé oči si ho zkoumavě prohlížely. *Kdyby nebyl tak bledý, vypadal by pořád stejně, jako když před dvěma lety nastoupila*, pomyslela si. Malý usedlý čtyřicátník s řídnoucími vlasy a rostoucím břichem. Nevypadal jako policajt, spíš jako účetní. Jí se líbil jeho způsob myšlení, dedukce a schopnost nacházet hledané lidi. Nikdo jiný na oddělení pátrání pro tu práci neměl takový cit jako on. Díky němu vždy překročili měsíční limit zatčených a dostávali odměny, sice malé, ale aspoň něco. Sloužil u policie přes dvacet let a měl hodně známých, což se vždycky hodilo. Proto se ho hned po svém nástupu na oddělení snažila získat jako parťáka. S málokým se snesl a po smrti jeho dlouholetého kolegy nerad dělal s novými lidmi. Jí se to nakonec díky ženským zbraním podařilo a byla moc ráda. Zatím se to vyplatilo. Nechtěla skončit na tomhle oddělení kriminálky navěky jako on. Její ambice byly vyšší a věděla, že až se rozhodne postoupit v kariéře, on jí pomůže.

„Nejspíš ne. To jen ten žaludek, holt jsem starej. Ale už to přešlo,“ odpověděl a otevřel pátrací svazek Jeroma Hangurbadža. Lenka ještě něco prohodila a pustila se do své práce.

„Byl s Vámi na obědě Juraj?“ zeptal se ještě mimochodem Martin, i když předem znal odpověď.

„Nebyl, svezl se s námi jen šéf a ten říkal, že Kováč má něco soukromého k zařizování, tak s ním nejede. Chybí ti?“ zeptala se sarkasticky Lenka.

„Ne, rozhodně nechybí. Přijde mi, že se chová divně. Něco se mi na něm nezdá, ale je to jen můj pocit,” nasadil jí do hlavy brouka a přitáhl si k sobě nový spis. Kriminalistka věděla, že se zatím víc nedozví, tak se vrátila ke své práci.

Martin se začel do pátracího svazku, když se bolest žaludku znovu ozvala. Poslední dobou se intervaly klidu zkracovaly a záchvaty se stávaly častějšími a intenzivnějšími. Děkoval všem bohům, že ho záchvat nepostihl při té práci v Karlíně. To by mu ještě scházelo. Kdyby mafián věděl, jakého nájemného vraha si najímá, asi by se mu to nelíbilo. Každopádně ho zatím nikdy nezklamal a všechny úkoly dokončil k jeho plné spokojenosti.

*

Martin zastavil svou soukromou Fabii nedaleko nádraží v Klánovicích a po paměti se vydal na adresu rodinného domku, patřícími Janu Zátopkovi. Oblékl si trekové kalhoty, krátké triko a na hlavu si hluboko do očí narazil tmavou kšiltovku. Doma řekl manželce, že zajde vyvenčit psa. Chodec venčící psa nevypadá podezřele a snáz zapadne do jakéhokoliv prostředí. Sousedé se v posledních letech většinou vzájemně neznají, ale předpokládají, že pejskař bydlí v některém z blízkých domů. Rozhodl se pro důkladnou obhlídku budovy a okolí, aby se ujistil o místech možného rizika. Nechtěl po sobě zanechat žádnou stopu na soukromých kamerách ani kamerách městského kamerového systému. Ve služebním počítači si na speciální mapě nastudoval nejvhodnější trasu, aby se vyhnul všem kamerám napojeným na policejní monitorování. Sice si trochu zašel, ale bezpečnost při jeho nelegální práci za to vždy stála. Procházel pomalým krokem vilovou čtvrtí a malá černobílá fenka na vodítku vesele pobíhala kolem. Pečlivě se rozhlížel a všimal si detailů. Se psem nechodil nikdy moc rád, bylo to jako za trest. Nerad se bavil s ostatními pejskaři a psí očíhávání každého patníku ho otravovalo. Neměl na to zkrátka nervy a nebavilo ho to. Člověk se lehce stal otrokem svého psa. Pro tuhle akci ale společnost manželčina mazlíčka uvítal.

Několikrát obešel blok rodinných domků a obhlédl přístupové cesty. Do paměti si vryl polohu kamer na sousedních budovách, odhadl vzdálenost a úhly jejich záběru. Došel před dvoupatrovou vilu Zátopkových a nechal fenku, aby si očíhávala zídka a stromy zasazené na okraji chodníku. Vjezdová vrata na pozemek pokračovala dlážděnou cestou ke garáži, před kterou stál černý Mercedes s tmavými skly. Sousedící branka pro pěší byla opatřena běžným zvonkem bez kamery. Vstup do domu se nacházel v zadní části. Když obcházel blok, všiml si, že na vchod do vilky není díky vysokým keřům živého plotu vidět. Stejně vysoké tuje ohraničovaly pozemek z bočních stran.

Terasa nad garáží byla oplocena malým zábradlím, u kterého v křesle seděl starší, do hněda opálený plešatý muž. Martin z ulice viděl horní polovinu jeho těla, ale bezpečně rozeznal detaily obličeje. Muž si kostnatou rukou pravidelně přikládal k ústům tlustý doutník. Pokaždé když zvedl ruku, aby nasál tabák, zablýskaly se mohutné zlaté hodinky. Popel klepal z terasy dolů na zem. Před sebou měl otevřený notebook a něco zapisoval. Připomínal mafiány z televizních filmů. Mocný sebejistý boháč, který si myslí, že mu patří svět. Nebo spíš patřil, záleží, jak se rozhodne Alexej Beránek.

Martin se sklonil k fence a předstíral sbírání exkrementu. Nenápadně z kapsy vytáhl mobil a skrytě muže vyfotil. Zatahal psa za vodítko a stejně loudavým krokem vyrazil ke svému autu. Cestou zkontroloval pořízenou fotografii. Povedla se. Byl to stoprocentně Karel Modřinka - muž, kterého si stařec přál najít.

Nasedl do vozidla a odeslal fotografii muže z mobilu na běžně přístupný internetový server. Přejmenoval ji podle smluveného hesla a rozjel se k domovu. Venčení se trochu protáhlo, ale manželka bude ráda, že fenku pořádně provětral.

Martin prudce zajel ke krajnici a zabrzdil. Malá fenka setrvačností spadla z přední sedačky na zem a bolestí zakňourala. Intenzivní bolest břicha ho donutila zastavit vozidlo a připomněla, že si nevezl prášky. Auto jedoucí za ním s hlasitým brzděním zastavilo těsně před srážkou. *Aby ses nezbláznil*, pomyslel si, když ho vozidlo s nepřetržitým troubením objelo a pokračovalo dál. Bolest spalovala jeho vnitřnosti a připomněla mu, proč vlastně Alexeje Beránka vyhledal a přešel na druhou stranu barikády. Zvedl z podlahy psíka, položil si ho na klín, opřel se o sedačku a soustředil se na potlačení bolesti.

*

Druhý den po obhlídce vilky v Klánovicích seděl Martin u svého stolu v kanceláři a probíral se natištěnými lustracemi a poznámkami ke Karlu Modřinkovi. Lenka neměla potuchy, na jakém pátracím svazku dělá a kdyby omylem nahlédla na jeho stůl, nepoznala by to. Umně vše zakamufloval mezi několik spisů. Jakmile stařec rozhodne, že je úkol splněn, zlikviduje všechny papíry, jako kdyby neexistovaly. Pro něj vše skončí a nebude je potřebovat. Každého člověka, kterého mu mafián zadal vyhledat nebo eliminovat, si vždycky důkladně prověřil. Nikdy nebral zakázku na bezúhonné slušné osoby, tak zněla jejich dohoda. Cíl musel být kriminálník. U takového člověka Martin předpokládal, že se nezmění a jeho svědomí mu nebránilo ho potrestat. Výjimkou byli zločinci, po kterých pátrala policie, po těch také nešel, protože by mu to úkol zkomplikovalo a mohl by se prozradit.

Před týdnem na dohodnuté internetové stránce našel vzkaz od mafiána s fotografií Karla Modřinky. Ve zprávě bylo u jména pouze datum narození a pokyn, aby osobu lokalizoval. Tentokrát žádný rozkaz k eliminaci, což docela uvítal. Martinovou prací bylo hledat lidi a tak se pustil do shromažďování informací. Při pátrání se cítil jako ryba ve vodě, věděl kam se podívat a co kde zjistit. V případech hledání lidí pro mafiána na to musel jít opatrně, protože, pokud dojde k eliminaci Modřinky, okamžitě by se ocitl v hledáčku policie z důvodu nelegální lustrace.

Rozhodl se, ostatně jako pokaždé, když plnil úkol pro libeňského mafiána, vyčkat s použitím policejních evidencí až na dobu oběda, kdy většina kolegů opustí kanceláře. Vytáhl ze šuplíku svůj soukromý notebook, připojil k němu neidentifikovatelnou datovou sim kartu a začal procházet internet. Internet dorazil k policii teprve před rokem, kdy jej slavnostně zpřístupnili v jednom z počítačů na sekretariátu oddělení. Služební počítač byl monitorován stejně jako ostatní počítače v intranetové síti, takže pro Martinovy potřeby naprosto nevhodný. Proto používal svůj osobní.

Kriminalista postupně shromáždil základní informace, ze kterých si udělal předběžnou představu o člověku, kterého hledá. Karel Modřinka se v minulosti živil jako právník a byl podezřelý z praní špinavých peněz pro organizovaný zločin. Byl šedesátiletý, rozvedený a neměl děti. Jeho vášní byly asijské a mladičké prostitutky, drogy a drahá vozidla. Kouřil silné kubánské doutníky a podle fotografií to vypadalo, že si o sobě myslí, že je velkým šéfem. Na síti bylo jen pár článků k malým aférám. Někdy před rokem se po Modřinkovi slehla zem. Další aktuálnější informace se Martinovi z veřejně dostupných sítí nepodařilo najít. Starý právník neměl facebookové stránky a nebyl na žádné jiné sociální síti. Podle živnostenského rejstříku v minulosti figuroval jako majitel právnické firmy a vlastnil malý obchod s použitým zbožím. Podle výpisu oba druhy podnikání před lety ukončil. Bazar pod stejným identifikačním číslem přešel na nového majitele Jana Zátopka, právnická kancelář zanikla.

„Jedeš s námi na oběd?“ zeptala se Lenka kolem půl dvanácté, vypnula počítač a rychle se oblékla.

„Nejedu, nemám nějak hlad. Nechte si chutnat,“ odpověděl Martin, když do kanceláře nakoukl Petr a mávl na Lenku, aby šla. „Nezapomeňte vzít Juraje, ať se taky dobře napapá.“

„Dík, žes nám zkazil chuť,“ odpověděla s výrazem znechucení při představě, že zástupce vedoucího s nimi zase pojede. Pokaždé si sedl k ní na zadní sedadlo a rádoby nenápadně jí koukal do výstřiku. Občas měl chuť s ní zalaškovat, jako to dělal Martin,

bohužel pro něj bez pozitivní odezvy. Na oslavách se ji pokoušel balit, ale vždy odešel s nepořízenou. Jeho hláška, že je sexuálně velice zdatný Lenku ani ostatní kolegyně z oddělení neobměkčila. Se vztyčeným prostředníkem a úsměvem se s Martinem rozloučila a odešla za čekajícím Petrem.

Rádio oznámilo půl dvanácté. Má víc jak třicet minut času než se většina kriminalistů vrátí. Znal zvyky svých kolegů dobře, sám tak většinu času fungoval. Každý den se svými kolegy vyrážel do jídelny Ministerstva vnitra, aby tam byli mezi prvními, až se v poledne začnou vydávat obědy. Spolu s podřízenými pokaždé jel šéf oddělení Kamil Špacír a jeho zástupce Juraj Kováč. Ti nikdy nebrali ohled na lidi, ani na práci. Oběd byl jejich základní denní činností a nemohlo se stát, aby tam nejedli mezi prvními. Minutková jídla se mohla brzy vyprodat a to je nesmělo potkat. Pokud v tu dobu někdo potřeboval jejich služební vozidlo, měl smůlu. Za tento stereotyp byl Martin rád, častokrát mu v posledním roce pomáhal při jeho nelegální práci.

Zvedl se ze židle a vyšel na chodbu, vyzkoušel dveře kanceláří. Všechny byly zamčené. Tradičně zůstal na celém patře sám. Došel ke kanceláři zástupce vedoucího oddělení Juraje. Kdysi ho podrazil a zapříčinil smrt jeho parťáka. Díky své bezvýznamné funkci a té troše moci si myslel, že je na oddělení Bůh. Lidem to dával najevo, povyšoval se a pomáhal jen několika svým oblíbencům. Na Martina si moc netroufal, byli služebně podobně staří a moc dobře věděl, že jeho podřízený je dobrým kamarádem vedoucího. Situace mezi nimi byla napjatá a patová. Malá studená válka. Martin ho nesnášel čím dál víc. Nejen v jeho očích byl naprosto neschopným alibistou, který nic z policejní práce neuměl a jen se přižívoval na práci podřízených. Vedoucí mu to bohužel baštil a nějakou záhadou se ho bál. Pokud došlo na krizovou situaci, vždy se vytratil a odpovědnost přehodil na někoho z podřízených. V nedávné minulosti Martinova dlouholetého parťáka Marka Nováka kvůli němu vyhodili od policie. Dalším Jurajovým mínusem bylo, že po více jak dvaceti letech služby u české policie stále odmítal mluvit jinak než zkomolenou česko-slovenštinou. Ten se oháněl svým slovenským patriotismem. Jak by řekla většina kolegů z oddělení, byl to prostě malej slovenskej sráč.

Martin se naposledy rozhlédl po ztichlé chodbě a z kapsy vytáhl svazek klíčů. Jednou je někde ve dveřích zapomněla uklízečka, on toho využil a od většiny si udělal kopie. Od té doby se volně pohyboval po celém patře a dostal se, kam potřeboval. Jen se nesměl nechat chytit. Juraj Kováč nechal svůj počítač puštěný a ten spokojeně hučel spolu s filtrací akvária. Martin spustil systémy evidencí a vyhledal Karla Modřinku. Počítač vychrlil dostupné

informace a on vše vytiskl. Výsledky si přečte až v klidu a bezpečí své kanceláře. Vrátil se na úvodní stránku prohlížeče, tak jak ji měl Juraj nastavenou a smazal historii. Uplynulo patnáct minut, ještě měl čas. Za pomoci papírového kapesníku odsunul vitrínu prosklené skříně s vystavenými lahvemi, skleničkami a medailemi. Do neprůhledného okrasného poháru s nápisem Bardějov vysypal z plastového sáčku kulku, kterou v Karlíně zabil drogového dealera. Deformovaný projektil s lidskou tkání cinkl o dno a připojil se k několika podobným, které tam vhodil již dříve. Věděl, že tady jsou kulky v bezpečí, pohár nikdy nikdo nevyndával, o čemž svědčil několikaletý prach. Zasunul skleněnou výplň zpátky a před odchodem zkontroloval otevřený trezor. Jurajova služební zbraň byla na stejném místě v zadním rohu, kam ji po vyčištění vrátil. Zástupce vedoucího nikdy nezjistil, že v některých dnech měl v pouzdře Martinovu pistoli.

Když se ostatní kolegové vrátili z oběda, měl pročené informace z policejních databází a natipoval si osoby, které by mohly vědět, kde se hledaný zdržuje. Jedno ze jmen mu stále vyskakovalo před očima. Instinkt mu napovídal, že je na dobré stopě, že našel, co hledal. Sáh po notebooku a zkusil stránky, věnující se spolužákům ze škol. Bingo, další shoda. To už nemohla být náhoda. V několika kriminálních případech, v převodu bazaru a mezi spolužáky se objevovalo jméno Jana Zátopka.

„Nezajedeme prověřit pár adres? Mám nějaké nové spisy a docela ráda bych se podívala, jestli tam ti lidé nejsou,“ dotázala se Lenka, když si v kanceláři po obědě vypila svoji kávu. Martin byl rád a ochotně souhlasil. Doufal, že to navrhne, protože potřeboval nenápadně prověřit zjištěné informace. Pokud spolu prošetří pár Lenčiných míst, jím vybrané adresy si za chvíli nebude pamatovat. Vzal si fotografii a informace o Modřinkovi z policejní evidence.

„Máš tam nějakou tutovku k zatčení?“ zeptal se, když vyjeli. Nechtěl, aby zatkli hledaného člověka hned na začátku cesty, to už by se dnes nedostal k prověření svých adres.

„Možná jeden cikánek, proč?“

„Tak pojed' tady k tomu bazaru, potřebuji se kolem zeptat, jestli nevídají jednoho člověka, a pak mám ještě jednu adresu, ale pochybuji, že tam někoho chytíme. Chci to jen prověřit a napsat záznam do spisu,“ požádal jí a zamlžil pravý účel svého pátrání.

„Jo, není problém,“ souhlasila Lenka a zamířila do bazaru na Novovysočanské ulici. Když dorazili na místo, Martin jí nabídl, že půjde sám, za což byla vděčná. Vypnula motor a

začala si plánovat adresy, kde chtěla provést šetření. Martin se přes výlohu zadíval do malého bazaru. Jana Zátopka poznal okamžitě podle fotografie z evidence obyvatel. Seděl za prodejním pultem a věnoval se monitoru. V obchodě nikdo nebyl, čemuž se nedivil. Obchod byl velice chudě zásoben a vystavené věci skoro neprodejně. Martin tenhle druh bazarů znal, občas v takových dělali kontroly. Na prodejně bylo jen legální zboží a vzadu ve skladech horké kradené věci. Tento druh zboží pracovníci bazaru nabízeli jen svým známým nebo spolehlivým kupcům. Dovnitř se rozhodl nechodit, akorát by prozradil, že shání Modřinku a ten by mohl zmizet nadobro. Zkusí raději sousední dům. Zazvonil na několik zvonků a vyčkával. Hledat lidi dopoledne byla často ztráta času, protože většina sousedů a potenciálních svědků byla v práci. Zkusit to musel.

Okno v přízemí se otevřelo a ven se vyklonila stará cikánka. Klasická zmalovaná kolotočářka v barevné halence a černých umolousaných vlasech. Neochotně se zeptala, co chce a odhalila mu tak zbytky svých zubů. Služební průkaz policie jí vrátil zpátky na zem, a jakmile zjistila, že police se nezajímá o ní ani nikoho z její rodiny, sršela z ní ochota. Martin jí předložil fotografii Modřinky. Lítost, že muže neviděla a nemůže panu inspektorovi pomoci, zahrála jako pravá herečka. Jak ji Martin pozoroval, bylo mu jasné, že neví nic. Ostatně ani nečekal, že by hned u prvního člověka narazil na informaci o hledaném muži. Ochotně ho pustila do domu a on zkusil pár dalších nájemníků. Nikdo Modřinku neznal.

Vrátil se vyslechnout nájemníky z domu, ve kterém se nacházel v přízemí Zátopkův bazar. V prvním patře narazil na vodopád informací. Čerstvá důchodkyně, nezastavitelná drbna, mu vypověděla všechny nešvary z domu a okolí a přihodila pár podezření na páchání trestných činů. Martin okamžitě věděl, že tady se nic důležitého nedozví. Poslouchal na půl ucha, a jakmile mu potvrdila, že muže nikdy neviděla, využil okamžiku, než žena spustí další historku a vymluvil se na práci. S příslibem, že její informace prověří, rychle odešel. Na ženino zavolání, že si nic nezapisoval, odpověděl, že si vše pamatuje a rychle nastoupil do auta.

Lenka už byla nedočkavá. Tvářila se netrpělivě a za zvuku hlasitě puštěného rádia si bubnovala prsty o volant.

„Jsi tam někoho šukal, ne? Byls tam děsně dlouho,“ nasupeně komentovala jeho příchod.

„Bohužel ne, jen mě zdržela stará ukecaná bába. Promiň. Tak zajed' na nějakou tvoji adresu,“ navrhl, aby si ji usmířil. Rozjela se na Prosek do Liberecké ulice. Martin doufal, že

na uvedené adrese něco zjistí, potřeboval, aby byla Lenka spokojená a spolupracovala. Společně vyrazili k matce Matyáše Jandy, hledaného soudem pro krádeže.

Do panelového věžáku je vpustil svědomitý soused, který Lence dokonce potvrdil, že dnes mladého Jandu viděl vcházet dovnitř. Vyjeli do sedmého patra, Lenka přiložila ucho ke dveřím a zaposlouchala se. Z bytu vycházel šum a polohlasný rychlý rozhovor. Na první zvonění nikdo nereagoval. Když policista vydrží mačkat zvonek dostatečně dlouho a doma opravdu někdo je, většinou nakonec otevře. Naštvaně. Lenka stiskla zvonek a držela. Po nepříjemně dlouhém zvuku, se dveře otevřely. Za kliku je držela žena středních let, oblečená v bílém froté županu. Dlouhé hnědé vlasy jí splývaly na ramena a pár rozpustilých kadeří viselo přes tmavé oči. Rychle je rukou odhrnula dozadu a tím uvolnila držení županu. Než jí to došlo, odhalila na krátkou chvíli své nahé tělo. Rychle ruku vrátila. Sympatická, stála by za hřích, blesklo hlavou Martinovi. Paní Jandová s našťvaným pohledem a otázkou v očích pohlédla na kriminalisty.

„Dobry den, jsme z kriminální policie. Jste paní Jandová?“ zeptala se Lenka a předložila ženě k nahlédnutí služební průkaz.

„Ano, co potřebujete?“

„Hledáme vašeho syna Matyáše. Je doma?“

„Není, nebydlí tady. Je nahlášený na obvodním úřadě a už tady nebyl nejméně měsíc. Nepouštím ho domů, kradl mi tady,“ odpověděla rádobý přesvědčivě a rychle paní Jandová.

„Sousedí ho tady dnes viděli. Nelžete nám trochu?“ zareagoval Martin. Pozorně si prohlédl chodbu bytu a všiml si mezi množstvím dámských bot páru pánských tenisek.

„Lidi se pletou, rozhodně tady nebyl,“ trvala na svém, přitáhla si rozevřený župan více k tělu a dodala: „To bych musela vědět, klíče nemá a já mu neotvírala, akorát jsem se sprchovala, když jste zazvonili.“

„Bydlíte tady sama nebo s přítelem?“ zeptala se Lenka, která věděla, že žena je rozvedená a měla by bydlet sama.

„Naštěstí sama. Jeden chlap, který mě nedávno okradl, mi stačil.“

„Tak vám nebude vadit, když se podíváme dovnitř?“ zeptala se policistka.

„To vám nedovolím, doneste si povolení k domovní prohlídce,” zaprotestovala paní Jandová a přeříkala známou repliku z kriminálních filmů.

„Povolení máme, na vašeho syna je vydaný zatykač, který nás opravňuje ke vstupu. Sousedí dnes vašeho syna viděli, v chodbě máte pánské boty a než jsme zazvonili, tak jsme slyšeli, jak se s nějakým mužem bavíte,” odpověděl pohotově policista. „Takže, ať chcete nebo ne, jdeme dovnitř.”

Martin prošel kolem ženy do bytu. Příjemně voněla, zaznamenal, opravdu by stála za hřích. Lenka ho pohotově následovala. Paní Jandová konsternovaně stála ve dveřích a nevěřila, že se jí to děje. Kriminalisté zběžně prohlédli záchod a koupelnu, ale nikdo se tam neschoval. Byt byl dvoupokojový a prohlídka proběhla rychle. Na viditelných místech mladík nebyl.

Tohle je divné, někdo v bytě rozhodně byl a ukryl se, došlo Martinovi. Pozorně si znovu prohlédl nábytek. Matka Matyáše schovala lépe, než předpokládali. Za dobu své dlouholeté kariéry na oddělení pátrání našel hledané lidi zastlané v postelích, schované ve skříních a jiných úložných prostorách. Jednou měl jeden zkušenější zločinec vybudován malý pokojík za falešnou stěnou. Tady to nebude tak rafinované, tipl si.

Paní Jandová se postavila do dveří ložnice a vyzývavě hleděla na policisty v obývacím pokoji spojeném s kuchyňským koutem. Postel za jejími zády byla pečlivě ustlaná, a když Martin nahlédl pod ní, viděl, že tam Matyáš není. Zbytek nábytku nevypadal, že by se v něm mohl ukrýt průměrně velký člověk. Na to bylo ve skřínkách moc šuplíků.

„Kam jste kluka schovala?” zeptal se otráveně Martin a vyčkával. Žaludek se mu opět začínal ozývat a nechtěl se tady moc zdržovat. Potřeboval se věnovat důležitějším věcem než si hrát na schovávanou s nějakým klukem. Musel najít Modřinku a dokončit úkol. Matyášova matka uhnula na sekundu pohledem ke kuchyni a vzdorovitě odpověděla, že v bytě nikoho nemá, že jim to snad jasně říkala. Martin prošel obývacím pokojem do kuchyňského koutu a prohlédl si vybavení. Na lince bylo vyskládáno zbytečně moc hrnců a pánviček. Přešel k největší spodní skřínce pod kuchyňskou linkou a mrkl na paní Jandovou. Jediná ze skříněk měla rozměry, kam se mohl někdo schovat. Otevřel ji a ven vypadlo několik kastrolů a pokliček. V stísněném prostoru se s vyděšeným výrazem krčil hledaný mladík.

„Tak půjdeme, ne?” oslovil ho Martin a našťvaný Matyáš s obtížemi vylezl z úkrytu. Lenka se s vítězným úsměvem podívala na matku hledaného a sputala mu ruce za záda.

„Díky za pomoc, paní Jandová,“ poděkoval ironicky Martin. „Příště se sprchujte vodou,“ dodal s úsměvem a prošel kolem překvapené suché ženy na chodbu za kolegyni a zatčeným. Matyáš ho nevráživě sledoval a mlčel.

Lenka na oddělení sepsala protokol o zatčení a během hodiny odjížděli k Obvodnímu soudu pro Prahu 3. Matyáš Janda byl soudcem krátce vyslechnut k aktuálnímu pobytu a po slibu, že se bude na předvolání dostavovat, byl propuštěn. Soudní líčení trvalo celých pět minut. Janda se škodolibým úsměvem prošel kolem kriminalistů na svobodu. Martin úsměv opětoval a prohodil, že se nejspíš brzy uvidí. Klasická situace, pomyslel si a unaveně zakroutil hlavou. Pátrají po nějaké osobě měsíce, obtížně ji naleznou, zatknou, dovezou k soudu a za pár minut ji soudce propustí na svobodu. Za měsíc ten člověk na předvolání k soudu nepřijde a soudce ho znovu zařadí do pátrání. Celý kolotoč se opakuje, dokud soudci nedojde trpělivost nebo potřebuje případ ukončit. Martin to bral jako výsměch jejich policejní práci a po tolika odsloužených letech ho to už nebavilo. V pravidelných intervalech trpěl syndromem vyhoření. Teď mu do žil vlil novou energii starý mafián a zakázky od něj, což se odrazilo i na jeho policejní práci. Hodil do sebe další tišící prášek, aby zklidnil bouřící žaludek a následoval Lenku do auta.

„Máš čáru, tak se mnou zajed' na tu poslední adresu. Rychle tam kouknu a vrátíme se do kanceláře. Napíšeš svodku události a máme padla,“ navrhl kolegyni a nadiktoval jí adresu, kam má jet. Lenka byla spokojená, další chycená osoba, další čára, jak se říká, takže předepsaný počet zadržených pro tento měsíc bude mít splněný. Cesta za vysněnou kariérou může pokračovat. Už se viděla sedět u počítače a psát svodku, kterou pak odevzdá vedoucímu. Třeba jí Kamil pochválí a navrhne na odměnu, to by se rozhodně nezlobila. Jen kdyby ten Martin nezdržoval. Snad to vyřídí rychle.

Zastavili před malým domkem v tiché ulici na Střížkově. Okna byla zavřená, stejně jako garáž a na pozemku nestálo žádné vozidlo. Zátopek pracoval, takže parkoval u svého bazaru. Klid v domě naznačoval, že tam pravděpodobně nikdo není. Martin zazvonil na sousedy v ulici a dozvěděl se, že Modřinku na fotografii nepoznávají. V domě prý bydlí jen Zátopek s manželkou, ani návštěvy nemívají. Policista zklamaně nastoupil do vozidla a šťastná Lenka se rozjela směrem na oddělení.

Martin zasedl k počítači a zkusil poslední možnost, která ho dnes napadla. Navolil katastr nemovitostí a zadal jméno Jana Zátopka. Počítač dotaz chvíli chroupal a nakonec vyplivl odpověď. Policista se potěšeně usmál a zapomněl na bolest žaludku. Zátopek vlastní

nemovitosti na Střížkově a v Klánovicích. Střížkov prověřil před chvílí a tudy cesta nevedla. Porovnal si poznámky, které shromáždil a vědoucně si pro sebe pokýval hlavou. Klánovický dům byl zaevidován na katastru ve stejné době, v jaké došlo k převodu bazaru. Tady něco smrdí, napadlo ho. Modřinka nejspíš coby bohatý loutkář tahá za nitky a před oponou jako jeho loutka vystupuje kamarád Zátopek.

*

Klánovickou adresu nakonec prověřil ve svém volnu za doprovodu psí kamufláže a pozitivní informaci odeslal starému muži. Druhý den ráno ho e-mailová zpráva z banky informovala o připsání dvaceti tisíc korun na jeho tajné konto.

Tohle byla lepší a výnosnější práce než pátrat po osobách pro soudy nebo policejní oddělení. Když se tak zamyslel, došlo mu že, dvacet tisíc na policejních odměnách dostal horko těžko v průběhu pěti, možná deseti let služby. Vedení policie dokázalo řadové příslušníky trestat a finanční odměňování si nechávalo pro sebe. Nikdy nepochopil jejich scestnou strategii biče a ještě většího biče. Odměnou pro každého policistu bylo, že nebyl potrestán. Bohužel, to nikdo z vedení policie nehodlal změnit, protože to procházelo. Naprostá demotivace příslušníků policie, podpořená jistotou, že se nikdo neozve, protože stávkování mají zakázané. Demonstrací nebo stížnostmi na sebe příslušníci upozornit nechtěli, to by si podepsali vlastní rozsudek.

Pracovní doba skončila a Martin se vydal domů. V autobuse si pročetl e-maily a běžnou korespondenci, ale nakonec mu zvědavost nedala a zavítal na stránku bezvýznamného internetového fóra, kde si předával se starcem vzkazy. Množství nesmyslných informací s přehledem utajilo tu jedinou zprávu, která tu na něj čekala. Alexej Beránek si přál, aby Karel Modřinka zemřel. To Martinovi nevadilo, už si na mokrou práci zvykl a sám sebe rád označoval za profesionála. Provedení vypadalo na první pohled jednoduše. Právník bydlel v domě sám a zabití bylo jen otázkou správného načasování a plánování. Mafián bohužel mezi podmínkami eliminace stanovil, aby muž zemřel bez podezřelých okolností. Martin si povzdechl, ale pak se v duchu usmál. Další výzva, kterou přijme a s kterou se úspěšně pokusí poprat. Smrt v důsledku nehody nebo sebevraždy vyžadovala o hodně větší plánování, víc práce a času. Ale také o hodně větší finanční ohodnocení.

Než dorazil domů k rodině, probíral se v hlavě nespočtem plánů, jak zadaný úkol provede. Zvažoval pro a proti. Přehrával si možné alternativy, postupy a konce. Nakonec

jeden ze scénářů vybral. Věděl, že není konečný, nikdy se nic nepovede, jak se naplánuje, ale je dobré promyslet všechno do nejmenších podrobností a být připraven.

*

Martin se vyhnul kamerám a ověřenou cestou došel k rodinné vile na okraji Klánovic. Přes rameno se mu houpala černá aktovka s rukavicemi a dalšími věcmi. Nerad něco nechával náhodě. Je lepší toho mít víc, než pak něco potřebovat a nemít to. Obyvatelé sousedních domů nebyli dopoledne doma, všude byla zavřená okna a klid. Odhodlaně zazvonil na zvonek. Na terase se skoro okamžitě objevila postava Karla Modřinky.

„Co potřebujete?“ zahalekal muž k bráně.

„Kriminální policie, poručík Horák, potřebuji s vámi mluvit,“ představil se smyšleným jménem Martin a nastavil muži k nahlédnutí svůj služební průkaz. Z té dálky neměl šanci poznat, co mu vůbec ukazuje.

„Co mi chcete?“

„To musíme vyřídit osobně, nebudeme na sebe přece křičet na takovou dálku.“

„No, tak pojdte dál, vzadu je vchod, zazvoním vám,“ souhlasil rozmrzele muž a zmizel v domě. Během chvilky bzučák Martinovi otevřel branku a on se dle pokynu vydal okolo domu ke dveřím.

Karel Modřinka, oblečený v hedvábném županu s orientálním vzorem, na něj čekal u dveří. V ruce držel nalitou sklenici jantarové tekutiny s kostkami ledu, podle vůně whisky. Pokynul policistovi dovnitř a zavřel za ním dveře.

„Tak co se děje?“ dožadoval se netrpělivě odpovědi, když se uvelebil na sedačce v obývacím pokoji.

„Nemáte trochu vody? Venku je děsně dusno a mně se dělá nějak blbě,“ požádal Martin.

„Děláte si prdel? Ještě vás budu hostit,“ osočil se na něj otráveně muž, ale zvedl se a odešel do kuchyně. Martin rychle přistoupil ke stolku a do nalitého alkoholu vysypal připravenou směs rozdrčeného Rohypnolu a drog. Zamíchal skleničku propiskou a než se muž vrátil, stál zpátky na svém místě.

Opálený stařec mu podal vodu a usadil se v křesle. Martin pozvedl sklenici a pokývl v napodobeně přípitku. Zhluboka se napil, držel sklenici u úst a sledoval muže. Ten ho napodobil a na ex vypil zbytek obsahu skleničky whisky.

„Fuj, to chutnalo hnusně,“ ušklíbl se „tak povídejte.“

Policista spustil smyšlenou historku ohledně podnikání jeho známého Jana Zátopka. Mluvil monotonně a zdlouhavě. Vyčkával a pozoroval svého hostitele. Směs prášků na spaní a drog začínala zabírat. Stařík ztrácel pozornost a přestával se soustředit. Najednou mu hlava spadla na stranu a pravidelné oddechování Martinovi prozradilo, že je v limbu. Natáhl si gumové rukavice a návleky na boty.

Zběžně prohlédl celý dům, dokud nenašel počítač. Po zapnutí na něj z monitoru vyskočila fotka nahé stěží náctileté krásy. Prošel soubory na ploše a zhnuseně konstatoval, že právník má v oblibě dětské porno. V e-mailu našel komunikaci s jinými muži ohledně výměny fotografií a filmů. Korespondence spolku pedofilů. *Tak tebe mi líto nebude, ty prase*, pomyslel si. Napsal dopis na rozloučenou, ve kterém se přiznal k několika trestným činům, své sexuální úchylce a psychickým problémům, které již dále nemůže zvládnout. Podepsal ho jménem Karla Modřinky a natiskl. Počítač nechal spuštěný s otevřenými fotkami zneužívaných dětí. Dopis spolu s několika platy Rohypnolu a antidepresivy položil na stůl v obýváku. V ložnici a koupelně nastražil léky a několik sáčků pervitinu. Postupně se zbavil většiny zásob psychiatrických léků a drog, které v průběhu roku odcizil sebevrahům a svým obětem.

Když byl s aranžováním podvržených věcí spokojen, předstoupil před spícího právníka. Na zemi mu svlékl župan a spodní prádlo. Dával si pozor, aby muži nezpůsobil nějaké nečekané odřenininy nebo pohmožděniny. Nahého ho opatrně přenesl do koupelny. Stařík stále pravidelně oddechoval a nejevilo snahu se vzbudit. Položil ho do vany a pustil teplou vodu. Odešel do kuchyně a začal se probírat kuchyňskými noži. Nakonec vybral středně velký a pořádně ostrý. Voda ve vaně dosáhla spáčova hrudníku a dotkla se zlatého řetězu s přívěskem připomínajícím penis. Tělo sklouzávalo pod hladinu. Martin nechtěl, aby se muž utopil, než celou scénu naaranžuje. Přidržel ho a pořádně mu propnul nohy, aby vydržel aspoň chvíli ve stejné poloze, než celé svalstvo ochabne. Plešatou hlavu opřel o hranu vany a ruce složil po okrajích. Do levé ruky mu vložil nůž. Sevřel ruku s držící zbraní ve své dlani a ostřím rychle přešel žíly pravé ruky. Neřízl hluboko, ale dostatečně, aby se ven z těla začala hrnout krev. Spáček se neprobudil. Přendal mu nůž do pravé ruky a ruce ponořil do vody.

Přidržel si starcovu levačku a jako loutkoherec ostřím silně řízl do hloubky. Tentokrát řez vedl pod hladinou vody podélně přes celé předloktí a prořal tepnu a žíly až na kost. Pustil muže a byl rád, že jeho ruka nůž automaticky drží. Krev se z rány řinula o poznání rychleji. Průhledná voda se zbarvovala do ruda. Prohlédl si spokojeně svoje dílo. Veškerá krev tekla do vany, mimo se nedostala ani kapka. Zkontroloval si oblečení. Čisté. Gumové rukavice mokré, ale žádná krev. Muž se s unikající krví pozvolna prospával do smrti.

Martin se vrátil do obývacího pokoje a vypitou skleničku s namíchaným uspávacím koktejlem odnesl do koupelny. Odložil ji na okraj vany, aby to vypadalo, že právník nápoj vypil ve vaně a potom si podřízl žíly. Sklenici, z které pil vodu, omyl v kuchyňském dřezu, osušil a uložil k ostatním. Přehlédl celý obývací pokoj a vrátil se do koupelny.

Z vany vyčnívala hlava a horní část těla. Zbytek právníka nebyl skrz rudě zbarvenou vodu vidět. Jako kdyby se tu koupala mužská verze plešaté hraběnky Bathoryové. Každopádně Karel Modřinka po této koupeli nejspíš neomládne. Martin zkusil tep, ale žádný nenahmatal. Splnil další úkol. Nezanechal žádné stopy ani nic, co by nasvědčovalo úmrtí z důvodu cizího zavinění. Znal postupy výjezdových skupin a věděl, že tady žádné podezření nepadne. Kdo a kdy mrtvého staříka najde, už ponechá náhodě. On si o tom přečte až ve svodce událostí nebo v novinách. Vyfotil mrtvolu novým mobilem, aby měl důkaz pro mafiána.

Zpoza záclon obývacího pokoje vyhlédl na ulici. Všude panoval klid, sousedi byli stále pryč a v ulici nezahlédl ani žádného člověka se psem. Vyšel zadem a ukrytý hustým křovím uklidil návleky na nohy a rukavice. Sebevědomým krokem člověka, který sem patří, odešel ke svému vozidlu. Cestou nikoho nepotkal. Jako kdyby tu nikdy nebyl. Odeslal mobilem fotografii starému mafiánovi se žádostí, aby polovinu odměny převedl na vypsany bankovní účet. Než dojel domů, zbavil se postupně mobilního telefonu, sim karty i rukavic s návleky.

Byl se svojí prací spokojen, u televize s manželkou vypil láhev dobrého vína a těšil se na pořádnou soulož. Tím by se den stal skoro dokonalým. Děti konečně usnuly, zalezl do postele k ženě a pokusil se rozehrát milostnou hru. Manželka jen něco zašeptala a jeho návrhy odmítla. Otočila se a tím jeho hrátky skončily. Se zklamaným výrazem hleděl do stropu a divil se, proč se vůbec snaží je zaopatřit, až tady nebude. Kvůli dětem, odpověděl si. Zavřel oči a vyčkával, až erekce ustoupí. V duchu si přehrál dnešní vraždu a z paměti prošel místo činu. Postupně vyloučil všechny možnosti, kde mohl zanechat nějakou stopu. Zatím nikdy na

nic nezapomněl a celou situaci měl ve své režii. Vše plánoval spolu s možnými alternativami již od své první vraždy před rokem, kdy mu lékař diagnostikoval rakovinu v konečném stádiu.

*

Nahý Modřinka v rudé vodě otevřel oči a vytřeštěně zíral na Martina. Nahmatal kuchyňský nůž a pevně ho sevřel. Zakrvácená ruka se smrtícím ostřím prořízla vodní hladinu a neúprosně vystřelila ke skloněnému policistovi. Špička zbraně prošla košilí, zabodla se do kůže a směřovala dál do břicha. Modřinka s šíleným výrazem v očích křičel a bodal nožem do svého vraha. S každým bodnutím byla bolest intenzivnější a nedala se vydržet. Tohle byl konec, blesklo Martinovi hlavou... Pak se hrůzou zpocený probudil s největším záchvatem bolesti v břiše, jaký za poslední rok zažil.

Zkroutil se na posteli a skučel utrpením. Ve snaze ztlumit zvuky, které vydával, si přikryl ústa předloktím ruky. Sylva ze spánku řekla něco nesrozumitelného a posunula se na okraj postele. Bolest se zvyšovala a on si začal rukama silně tláčit na podbříšek. Chtěl tu bolest přemoci a porazit. Nakonec se zakousl do ruky a pokusil se přemoci vnitřní bolest jinou bolestí. Věděl, že to nepomůže. Nepomáhalo nic. Jediné, čeho docílil, byl otisk zubů na ruce. Jako kdyby ho pokousal vzteklý pes, pomyslel si. Hluboko ve vnitřnostech se bolest nedala ovlivnit. Dřív ji zkoušel porazit různými léky, které mu lékaři předepsali, ale nic nepomáhalo. Rakovinový nádor ho zabíjel. Věděl, že už mu moc času nezbývá. Celý zpocený se posadil na posteli a se slzami v očích se snažil bolest rozdýchat. Záchvat byl jako vždy nečekaný, intenzivní a naštěstí krátký. Na posteli se objevila malá fenka, která zjistila, že je některý z páníčků vzhůru. Přeskočila jeho spící manželku a předními nohama se mu opřela o hrudník. Neměl sílu jí odstrčit. Ucítil horký mokrý jazyk na tváři a nechal psa, aby mu slané slzy olízal. Fenka se zavrtěla v klíně a během chvilky spokojeně usnula. Bolest ustoupila, pohladil psa, jemně ho zvedl a přesunul na peřinu.

Podíval se na hodiny. Bylo brzy. Tři čtvrtě na pět. Měl ještě hodně času, než bude muset vyrazit do práce. Podíval se na Sylvu, která spokojeně oddechovala. Krátké na blond obarvené vlasy měla zplihlé a zpocené. Spánek vyhladil vrásky na jejím čele a kolem očí a omladil její výraz. K nohám odkopaná deka odkrývala její tělo, na které dopadaly paprsky vycházejícího slunce. Květované krátké trenky díky trochu roztaženým nohám částečně odhalily její chlupaté přirození. Volné bílé tričko drželo povadlá prsa, mezi kterými se třeptil přívěšek jejího znamení zvěrokruhu. *První erotická chvílka po hodně dlouhé době*, napadlo ho. Sylva o jeho nemoci nic nevěděla a on jí to nehodlal říkat. Poslední roky spolu jen

přežívali. Láska se dávno vytratila a mimo děti neměli nic společného. Častokrát si kladl otázku, proč spolu vůbec jsou. Ze zvyku a kvůli dětem, odpovídal si sám. Co se s ní stane po jeho smrti, neřešil, ale o děti chtěl mít postaráno. Proto dělal, co musel, proto vraždil a vydělával slušné peníze - aby je zabezpečil.

Nechal zbytečného rozjímání, vstal a udělal si kávu. Před odchodem zkontroloval děti. Chtěl si uchovat vzpomínku na jejich tváře. Malý Jakub i starší Klárka klidně spali. Do pokoje proudil teplý venkovní vzduch a slunce se dralo malými proužky skrz zatažené žaluzie. U lustru se točilo několik letadýlek, které se synem vystříhli z ABC a slepili. Klárka objímala plyšového krtečka, který s ní chodil spát už několik let. Zkontroloval hodinky. Než budou vstávat do školy, to ještě chvíli potrvá. Pohladil je zlehka po vlasech, aby je nevzbudil, tiše zavřel dveře pokoje a odešel do práce.

Cestou autobusem zkontroloval na mobilu stav svého tajného účtu. Roční krvavá práce pro Alexeje Beránka mu vydělala na ucházející domek za Prahou nebo starší byt v hlavním městě. Minulý týden navštívil svého právníka a udělil mu instrukce pro případ úmrtí. Advokát se na nic neptal, honorář za služby mu byl dostatečnou odpovědí.

Martin dojel do kanceláře jako první z oddělení. Do začátku pracovní doby zbývalo hodně času. Takhle brzy tu většinou nikdy nebyl. Budova byla ztichlá a nejspíš se v ní nacházel jen vrátný. Starý muž ve svém křesle za pultem klimbal a Martin pochyboval, že ho vůbec zaregistroval.

Vytáhl si ze skříně svazek náhradních klíčů, které ukrýval v kapse saka policejní uniformy a odemkl si kancelář zástupce oddělení. Klíč od trezoru ležel na svém místě v prvním šuplíku kancelářského stolu. Z vystavené fotografie se na něj v čele rodiny úlisně usmíval Juraj Kováč. Jako nikdy v průběhu roku nic nenamítal, když si Martin klíč vzal. Natáhl se do zadní části trezoru a vzal si Jurajovu služební pistoli. Uchopil ji tak, aby co nejméně poškodil Jurajovi otisky prstů a stopy DNA. Pistole byla po střelbách vyčištěná, osušená a voněla olejem. Zástupce vedoucího se o ni dobře postaral. Vždy na ní bylo spolehnutí. Docela si ji oblíbil, byla stejná jako ta, kterou nosil v pouzdře na opasku a která bezpečně spočívala v jeho zamčeném trezoru. Lišila se jen tím, že tahle zabila několik lidí. Zkontroloval plný zásobník, natáhl závěr a zasunul si pistoli za opasek. Překryl jí volnou košili a vše v kanceláři uvedl do původního stavu.

Dopil svoji druhou ranní kávu a čekal, až přijde Lenka. Dneska sehraje poslední dějství svého příběhu, na kterém se ona bude nevědomky podílet. Znal její tajné přání

zviditelnit se a posunout se v kariéře výš. Teď toho hodlal využít. Semínka pochybností ohledně Juraje v ní zasel a dnes hodlal výsledek sklidit. Umožní jí, aby se proslavila a vyšplhala se přes něj na vytoužené oddělení na Městě nebo Prezidiu. Je to její jediná šance, jak chytout příležitost za pačesy. Víc šancí jí nedá.

„Ahoj, vypadáš skvěle,“ pozdravil Lenku, když se konečně přihítla do práce. Jako vždy těsně před začátkem pracovní doby. Tohle on nikdy nedokázal, vždy byl všude brzy. Sundala si z uší sluchátka a s úsměvem opětovala jeho pozdrav. Vzala si sešit a oba vyrazili na ranní poradu.

V kanceláři vedoucího už seděla většina kolegů z oddělení pátrání. Dnešní účast byla hojná. Čas dovolených ještě nenastal. Kamil Běžec znuděným monotónním hlasem přednesl informace z porad vedení a zapsal si hlášenou činnost svých podřízených. Kováč se celou dobu samolibě usmíval a tetelil se blahem, když jeho oblíbenec hlásil další osobu v pátrání, kterou mu připravil. Stačilo zavolat na evidované telefonní číslo, hledaný přišel a další chycená osoba byla na jeho kontě. Martinovi z toho bylo na blití. Ať dělal, co dělal, prostě tu zákeřnou slovenskou svini neměl rád. Nebyl sám.

Po poradě si Lenka uvařila kávu a pustila počítač. Martin přišel chvílku po ní, zavřel dveře, což nebylo zvykem a posadil se k ní na okraj stolu.

„Vzpomínáš, jak jsem ti naznačoval, že Juraj jede v něčem nekalém?“ zeptal se Lenky. „Myslím, že pomáhá nějakému drbanovi, nějakému velkému zvířeti shání informace z policejních evidencí a možná pro něj i zabíjí.“

„To si děláš prdel. Juraj? Ten je neschopnej cokoliv podobného zvládnout,“ zatvářila se nevěřičně.

„Nikdo z nás neví, co v minulosti dělal u STB. Všichni si myslíme, že je to ňouma, ale vzpomeň si, jak se ho všichni bojí a jdou mu na ruku. Třeba to nebyl jen úředníček.“

„No, to nevíme,“ odpověděla a začínala myšlenku na zabijáka z STB zpracovávat v hlavě.

„Nevím přesně, co dělá, ale věřím, že se u něj najdou důkazy, že se něčeho dopouští. Intuice mi říká, že není čistý. Nedávno jsem ho zahlédl, jak se baví s pár lidmi od Alexeje Beránka, toho starého mrzáka, co šéfuje libeňskému podsvětí. Párkrát jsem si všiml, že má na monitoru lidi, po kterých se nepátralo. Naposledy tam měl člověka, který potom ve svodkách figuroval jako sebevrah. Divný, ne?“

„Divný možná, ale nic to nedokazuje.”

„Jasně, jsou to jen moje domněnky a dohady, toho jsem si vědom, proto s ním zajdu dát řeč a uvidím, jak se bude tvářit. Myslím, že poznám, jestli něco skrývá, když ho konfrontuji přímo.”

„Nezdá se ti to blbý? Nejspíš se ti vysměje a pohnojíš si to u něj ještě víc. Nechceš dát radši podnět na inspekci, aby to prověřili?”

„To můžu udělat potom, nejdřív se ho zkusím zeptat. Potřebuji, abys mi kryla záda. Jdeš do toho se mnou?” zeptal se jí zpříma. „Pokud to nevyjde, horší to tady mít nemůžu. Nemám co ztratit. Ty buď připravená, kdyby se něco semlelo.”

„Tak dobře, budu se poflakovat na chodbě. Pochybuji, že ten malej sráč něco zkusí. To by se sám usvědčil.”

„Nikdy nevíš, vezmi si bouchačku.”

„A ty si jí bereš?” zeptala se, když viděla, že Martin na opasku zbraň nemá.

„Ne, risknu to bez ní. Jak jsi říkala, taky pochybuji, že by něco zkusil,” odpověděl a odešel. Lenka si vzala služební pistoli a s nábojem v komoře ji zasunula do pouzdra na opasku. Jistota je jistota. Nechápala, jak tahle konspirační teorie vůbec mohla Martina napadnout. Juraj? Takový přizdisráč, že by byl vrah nebo dělal pro podsvětí? Tohle jí nepřišlo pravděpodobné, ale na druhou stranu věděla, že se Martin málokdy mýlí. Dala kolegovi náskok a za chvíli vyrazila na chodbu.

Martin začínal být nervózní. Ztrácel odvahu k tomu, co se chystal udělat, ale věděl, že musí. Bolest v břiše začínala být den ode dne horší a horší a byla jen otázka času, kdy ho smrtka skolí. Hlavně, aby to nebylo teď. Je to jeho poslední šance. Pomůže sobě i svým kolegům, aspoň tak si to představoval. Dnes to musí vyřešit.

Zkontroloval za opaskem zasunutou pistoli a s odhodláním vstoupil do Jurajovy kanceláře. Byl sám, snídal a spokojeně si prohlížel výpis z účtu s vysokou částkou, kterou mu někdo zaslal. Jeho poskoka Martin minul cestou po chodbě. Nesl si v ruce nově přidělený spis a potutelně se usmíval. *Ten by taky zasloužil kulku, napadlo Martina, aspoň do kolene.* Zavřel za sebou dveře, což Juraj ohodnotil tázavým pohledem.

„Čo potrebuješ?“ zeptal se svojí příšernou česko-slovenštinou a s našťvaným výrazem ve tváři se postavil. Byl o hlavu menší než Martin a od jeho proplešatělé hlavy se odráželo světlo zářivek. *Jako kdyby si tu pleš leštil*, napadlo policistu.

„Něco si s tebou chci jednou provždy vyřídit,“ odpověděl mu s úsměvem Martin a přiblížil se k němu. Zastavil se na dosah ruky a zpřímá mu pohlédl do očí. Juraj nejistě ustoupil a zarazil se o opěradlo židle. Pokusil se odpovědět, ale když spatřil Martinův výraz, raději zmlkl. Z hustého kníru mu na triko upadlo několik drobků z pečiva.

„Pamatuješ, jak jsi před lety Marka, mého parťáka, dostal od policie a on pak spáchal sebevraždu?“ zeptal se Juraje zpřímá a připomněl mu pohřešovanou holčičku, která se po měsících našla mrtvá. Kováč měl na starosti celý zmedializovaný případ, a když došlo na lámání chleba, veškerou svoji vinu a pochybení při vedení pátrání svedl na Martinova kolegu, který vyhazov neunesl.

„To bola jeho chyba, dostal, co si zasloužil,“ odpověděl vzdorovitě a pokusil se získat zpátky ztracenou sebedůvěru. „A prestaň ma otravovat, seber se a vypadni, lebo ťa taky nechám vyhodit.“

„Jak myslíš,“ podíval se mu Martin se zamračeným výrazem do očí a pozvolna vytáhl služební pistoli.

„Čo, si myslíš, že robíš? Zastreliš ma?“ uchechtl se posměšně Juraj a na Martinovu košili dopadlo několik slin.

„Ne,“ sdělil mu zlověstně Martin a zašeptal: „Tohle je tvoje pistole.“

„Čo?“ nevěřičně se zeptal Juraj a pohlédl k otevřenému trezoru. V zadním rohu, kde měl uloženou pistoli, nic nebylo. Nechápal a zmateně pohlédl na ozbrojeného podřízeného.

„Půjčil jsem si jí, jako už mockrát,“ usmál se na něj Martin a Juraj ztuhl.

„A čo chceš robit?“ zakoktal se strachem v očích a snažil se zacouvat od nebezpečí. V Martinově tvrdém pohledu viděl, že tohle není legrace. Opravdu mu šlo o život. Musí se uklidnit, rozhodl se, nějak to sehraje, přežije a pak si vychutná Martinův konec. Za tohle šeredně zaplatí.

„Uvidíš,“ odpověděl Martin, uchopil pistoli pažbičkou k Jurajovi a palec přidržel na spoušti. Hlaveň si přitiskl na srdce a nastavil úhel zbraně, aby to vypadalo, že jí držel někdo proti němu. Nechtěl smazat otisky prstů a DNA Juraje Kováče, který zbraň držel naposledy.

Věděl, že bude mít šanci vystřelit pouze jednou a pak mu pistole vypadne z ruky na zem. Snad se jeho plán podaří. Takhle to vymyslel už před rokem, kdy přestoupil na temnou stranu a začal vraždit pro Alexeje Beránka.

Než Juraj stačil zareagovat, Martin hlasitě zakřičel, aby ho nezabíjel, že to tak nemyslel, že se mu omlouvá. Juraj sáhl po zbrani, když vytušil, k čemu se v nejbližším okamžiku schyluje. Martin řval znovu, aby to přes zavřené dveře slyšel každý na chodbě, zejména Lenka.

„Nezabíjej mě Juraji, prosím, né,” zakřičel naposledy z plný plic a než mu mohl Juraj zbraň vyrazit, zmáčkl spoušť. Úderník narazil na místo, ťuknul do nábojnice, zažehl zápalku a z hlavně vyletěl projektil. Pronikl Martinovou košilí, černě opálil okraje vstupního otvoru, proletěl srdcem a s chuchvalcem masa, krve a úlomků kostí opustil policistovo tělo, aby se zaryl do zdi vedle otevíraných dveří. Částičky povýstřelových zplodin zaplnily prostor mezi oběma muži a ulpěly na jejich oblečení. Pistole Martinovi vyskočila z ruky a dopadla na zem před zděšeného Juraje. Kriminalistovo tělo se skácelo dozadu, narazilo hlavou o opěradlo židle a rozseklo mu kůži na hlavě. Dutá rána lebky o podlahu ukončila veškerý pohyb těla a udělala definitivní tečku za Martinovým životem.

Juraj zděšeně a nevěřicně stál nad mrtvolou podřízeného a nereagoval ani na příchod Lenky, která vtrhla s vytaženou pistolí do kanceláře. Ztuhla překvapením, když na zemi spatřila ležet svého parťáka. Zaregistrovala díru v oblasti srdce a zvětšující se louži rudé krve, která se rozšiřovala pod tělem a zatékala pod stůl. Klekla si k Martinovi a levou rukou mu zkontrolovala tep na krku. Pravá ruka s připravenou pistolí neúprosně mířila na zkamenělého Juraje. Martinovo srdce nepracovalo, byl bez tepu.

„Ty hajzle! Tys ho zabil,” zakřičela na Juraje a obouruč na něj namířila. Prst na spoušti se pod vlivem vypjaté situace chvěl a hrozil náhodným výstřelem. Snažila se uklidnit dech a své pohyby, přesto se rozklepala. Nikdy nikoho nezabila. *Co když se Juraj pohne nebo na ní taky vystřelí? Kde je vůbec ta pistole?* Přes okraj stolu mu neviděla na ruce. *Dokáže vystřelit dřív než on a zabít ho?* Netušila, na tohle jí nikdo neškolil.

„Ruce vzhůru Juraji, dělej nebo střelím,” poručila svému nadřízenému, který pořád stál jako zkoprnělý a vyjeveně zíral na mrtvolu muže. Nakonec mu do mozku několikrát zopakovaný rozkaz pronikl a on pomalu zvedl ruce. Uvědomil si, že Lenku nesmí vyprovokovat, jinak zemře. Se slzami v očích na ní prosebně pohlédl a přál si, aby dnes do

práce vůbec nechodil. Pořád nechápal, co se to vlastně stalo. Policistka si oddechla, že vrah jejího kolegy nedrží pistoli a nepokusí se ji zabít.

„Pomozte nám sakra. Pojd'te sem někdo?“ zavolala hlasitě a doufala, že se v kanceláři objeví další kolegové a pomohou jí situaci zvládnout. Vše se seběhlo tak rychle, že stačila zareagovat jen ona. Litovala, že se nešla courat po chodbě třeba s Petrem.

Uslyšela rychlé kroky a během chvilky do kanceláře vpadl Kamil Špacír a několik přátel.

„A do prdele,“ komentoval situaci vedoucí, když viděl Juraje stojícího u zdi s rukama nad hlavou a Lenku mířící na něj pistolí.

„Co se děje?“ zeptal se nevěřičně a postoupil do místnosti. Zastavil se vedle Lenky a pak si všiml ležící mrtvolky kamaráda. *Juraj zastřelil Martina*, došlo mu. Ustrašeně polkl a hlavou se mu začaly honit myšlenky, jak tohle dopadne, jestli z toho nebude mít průšvih. Tohle ho může stát kariéru. Nevěděl, co dělat, *sakra, sakra*, pomyslel si, proč proboha nešel někam ven a nevyhnul se tomu.

„Otoč se ke zdi a dej na ní ruce, dělej,“ vyzvala Lenka Juraje. Petr se postavil po jejím boku a vytáhl pistoli. Jako jeden z mála příchozích byl ozbrojen. Většinou nikdo z nich s pistolí nechodil. On byl stará škola. Lenka mu vděčně pohledem poděkovala. Slovák zvedl ruce a otočil se ke svým podřízeným a zmatenému vedoucímu zády. Lenka obešla stůl, a zatímco ji Petr jistil, nacvičeným pohybem Juraje spoutala. Plačící sekretářka jako jediná zavolala záchranku a doufala, že ještě není pozdě. Ostatním kolegům bylo jasné, že tady už žádný lékař nepomůže.

„Já som to něbol,“ špitnul Juraj k vedoucímu, když ho Lenka vedla z kanceláře.

„Drž hubu, svině,“ okřikla ho a omylem mu narazila hlavou o futro. „Zatýkám tě pro vraždu,“ dodala a vystrčila ho na chodbu, kde zvědavě postával zbytek kolegů z oddělení.

Prohlídka Jurajovy kanceláře, počítače a účtu zpečetila jeho osud.